

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

Ministrul
deosebit

Ministrul
deosebit

Ministrul
deosebit

Ministrul
deosebit

Ministrul
deosebit

STEVE BLOOM

Întâlnire perfectă

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZOLLO

CORINT
BOOKS
—2020—

MAI

Ştiu la ce vă gândiți!

Ce mama naibii caut eu, Brooks Rattigan, în Hackensack?

La Holiday Inn, într-o superbă noapte de sămbătă?

Dând de zor din fund în compania lui Gabby Dombrowski?

Acum, să nu mă-nțelegeți greșit! N-are nimic, absolut nimic, Gabby Dombrowski. Așa cum n-au avut nici verișoara lui Burdette sau Sylvie Frohnafel, nici Alana-cum-o-chema, nici toate celelalte. Nici Celia Lieberman n-a avut nimic, dacă e s-o iei aşa. Toate sunt reprezentante autentice și respectabile ale sexului frumos. Atrăgătoare, inteligente, desăvârșite. Știu să poarte discuții captivante, sunt partener plăcute la cină. Președinte ale consiliilor elevilor, câștgătoare la concursurile pe teme științifice, campioane la patinaj artistic. Fiecare dintre ele e o bunăciune-n felul ei. Forță fie cu toate!

Sunt fete faine. Fete faine, cu case faine, în cartiere faine, cu lucruri faine. Cu mame faine, tați faini, frați faini, surori faine.

¹ Oraș din statul american New Jersey (n. tr.).

Chipurile lor, care demonstrează intenții bune, îmi devin neclare. Atât de diferite și, totuși, atât de asemănătoare! Suferă de aceeași boală cumplită, incurabilă. TDR. Teama de ratare.

S-ar putea spune că TDR este pâinea cea de toate zilele a familiei Rattigan.

Balul Bobocilor. Balul de Iarnă. Zbântuiala de Primăvară. Balul de absolvire. Adică, dacă stai să te gândești, ceea ce-s sigur că nu faci, e uimitor cât de multe evenimente unice-n viață au loc în decursul unui singur an de liceu! Și dacă înmulțești chestia asta cu un număr egal de evenimente importante pentru fiecare liceu din partea de nord a regiunii tristatale¹, ei, să zicem doar că poate fi oarecum copleșitor. De fapt, uneori, devine de-a dreptul o povară.

Scuze! Unde rămăsesem? Aaa, da! La Gabby Dombrowski!

Nu, nu-i nimic în neregulă cu Gabby Dombrowski. Vorbește trei limbi și cântă la patru instrumente. De fapt, nu-i nimic în neregulă cu ea, în afară de faptul că Gabby e și președinta clubului de majorete și are un metru optzeci și cinci fără tocuri și un metru nouăzeci și cinci cu tocuri, mă poate face terci și e pe cale să-mi disloce brațele din umeri. Pentru aceia dintre voi care nu locuiesc în Hackensack, Gabby Dombrowski s-a calificat printre cei mai buni din regiune, ca mijlocașă-vedetă a echipei ei de baschet, care a ajuns tocmai până-n semifinală, lucrul care-n partea central-nordică a statului Jersey chiar înseamnă ceva.

În jurul nostru, luminile colorate se rotesc și pâlpâie, în timp ce puicuțe superaranjate, cu rochii cu decolteu adânc, și tipi cu gel pe freză și costume închiriate pline de cocoloase se dezlănțuie pe muzica bubuind în boxe.

¹ Este vorba despre statele New York, New Jersey și Connecticut (n. tr.).

E un eșantion reprezentativ al haosului care domnește în liceu, dispus în perechi perfecte. Sportiv cu sportiv. Fraier cu fraier. Drogat cu drogat. Tocilar cu tocilar. Știți cum e: ăia mișto cu ăia mișto, ăia nașpa cu ăia nașpa. Dar doi căte doi. E cam ciudat cum se echilibrează situația.

Un singur cuplu nu se încadrează în imaginea de ansamblu. Eu și sus-numita Dombrowski. Suntem nepotriviri din toate punctele de vedere. Unu la mâna, deși-mi place să arunc o dată, de două ori, la coș, sunt catastrofal la baschet. Doi la mâna, n-am deloc simțul umorului. Dar ideea principală e următoarea: nu-mi place Gabby Dombrowski. Adică, îmi place Gabby Dombrowski, n-am nimic cu ea, dar nu-mi place la modul în care să fiu cu ea în acel sens. Cum aş putea? Nu o cunosc pe Gabby Dombrowski și, dacă e și iei aşa, nici Gabby Dombrowski nu mă cunoaște pe mine. Deși suntem împreună, ne-am cunoscut abia acum trei ore.

Un alt junghi îmi străpunge corpul chinuit, în timp ce Gabby mă învârte cu entuziasm, lucru care ar trebui să fie sarcina mea. Mă lasă pe spate, ceea ce n-aș putea în veci să-i fac. În sfârșit, din mila lui Dumnezeu, se termină melodia. Amețit, îi zâmbesc politicos, ca un profesionist desăvârșit ce sunt.

— Mersi, Gabby! zic eu, cu gura căscată. A fost, săăă, revigorant.

Picioarele mele, pe care m-a tot călcat, cer cu disperare ca formația să ia o pauză de cinci minute. În schimb, luminile se sting și urmează o trecere discretă către o piesă lentă, romantică. O, Doamne, nu! „Stairway to Heaven”. Veche, dar faină. În plus, și cea mai lungă melodie lentă din toate timpurile.

Gabby coboară privirea spre mine și zâmbește larg. Tresar. Băga-mi-aș! Melodiile lente și lungi sunt nenorocirea meseriei ăsteia. Iar „Stairway to Heaven” e mama lor.

— Gabby, ce-ar fi să stăm jos la piesa asta? întreb eu, îndepărându-mă repede.

Dar reflexele de baschetbalistă de marcă ale lui Gabby sunt mult prea rapide pentru mine. Mă trezesc apucat de reverele sacoului pe care abia l-am plătit.

— Ai grijă! tip eu. E scump materialul!

Se face beznă, iar eu sunt îngropat în canionul enorm dințre sănii impresionanți ai lui Gabby. Sunt ridicat și strâns ca o păpușă de cărpă, în timp ce nemuritoarea melodie își țese vraja.

Când s-a întâmplat? Când am luat-o razna-n halul asta? Nu voiam decât să câștig ceva bani în plus pentru facultate. Să obțin ceva mai mult de la viață, să-mi îmbunătățesc situația precară, acoperind în același timp o nișă importantă de pe piață. Oare e aşa o mare infracțiune chestia asta? Adică, să te descurci. Nu asta ni se spune că trebuie să facem? Și toate astea, în zadar! Pentru că, hai să fim sinceri, n-o s-ajung nicăieri!

Degetele cu unghii date cu ojă ale lui Gabby se strecoără în jos, spre fundul meu, ca niște păianjeni porniți la atac. Le îndepărtez cu o palmă.

— Hei, ai grijă ce faci cu mânile-alea!

Da, știu la ce vă gândiți: Brooks Rattigan, disprețuit de Shelby Pace, ca să nu mai vorbim de cea mai mare parte a suburbilor New Yorkului. Exclus, alungat din societatea respectabilă a liceului. Privit de sus de Murf, cel mai vechi și mai bun amic al meu. Respins de familia mea sau ce-a mai rămas din ea. Măi, nici eu nu mă suport, dar, în momentul asta, chiar nu mai am ce face. Deci stau și-mi plâng amaru-aici în Hackensack. Brooks Rattigan, jegosul, cel mai mare gunoi din univers! Brooks Rattigan, figură tragică, singur pe lume, care dansează languros cu Gabby Dombrowski pe un Led Zeppelin îmblânzit.

Da, prieteni, știu la ce vă gândiți:

„Cum ai ajuns tu-n halul asta de jos, Brooks Rattigan?”

Ciudat! Și eu mă-ntreb același lucru.

Îmi aduc aminte cum a început totul. Chiar a fost doar acum câteva luni? Gândul mă poartă la acele zile pe veci pierdute, în care habar n-aveam de toate astea și eram fericit. Înainte să mă aventurez în Marele Necunoscut, pe Ape Neumblate. Gândul mă poartă la acel septembrie.

ZIUA UNU

HEY HO, LET'S GO! HEY HO, LET'S GO!

The Ramones se dezlănțuie. E tonul meu de apel. „Blitzkrieg Bop”¹, mantra personală pentru ultimul an de liceu.

Nu trebuie să deschid pleoapele grele și să arunc o privire spre ecranul iPhone-ului. Știu cât e ceasul, pentru că mi-am provocat singur această suferință, punând alarmă. E 5.45. Scot un geamăt. Ca orice adolescent cu viață-n el, nu sunt tocmai o persoană matinală. Mai ales după ce-am stat treaz totă noaptea, încercând cu disperare să găsesc un înțeles în *The Waste Land*² pentru lucrarea mea de evaluare pentru facultate³. Drăcia aia-i scrisă în ceva cod secret, și să mor io dacă reușesc s-o

¹ Melodie a celebrei trupe The Ramones, lansată în 1976, ca single de debut (n. tr.).

² *The Waste Land*, creație a poetului american T.S. Eliot (1888–1965), publicată în 1922 și considerată una dintre cele mai importante poezii moderniste. În românește a fost tălmăcită de Ion Pillat, cu titlul *Tara pierdută*, în 1933 (n. tr.).

³ În original AP, acronim pentru Advanced Placement, program de evaluare pentru elevii american și canadieni de liceu, în vederea obținerii unor locuri și credite la universități (n. tr.).

descifrez! Poeții ăștia! Nu-i înțeleg de nicio culoare. Dacă au lucruri atât de importante de spus, de ce nu le spun și ei pe față?

Dar am pus deja de cafea, fierbe, iar grăunțele de nisip din clepsidră se scurg. Dintre nenumăratele lucruri care-mi lipsesc, timpul e bunul cel mai prețios.

13 octombrie. 13 cu noroc. Mai am, aşadar, o singură sansă, iar 13 octombrie e peste numai trei săptămâni. Deci, dând dovadă de o autodisciplină supraomenească, iau o ceașcă și-o jumătate de gogoașă veche și mă tărăsc ca vai de mine prin labirintul vraiște care e camera mea, spre biroul meu și mai vraiște, scot cea mai recentă carte de exerciții, una cu colțurile îndoite, și-mi încep programul zilnic.

Recapitulare la mate. Analiză matematică, probabilități, statistică. Le sorb în fiecare dimineată, cum se crapă de ziua, ca pe sucul de portocale. Ecuații complexe, cifre, grafice care-ar istovi până și un doctorand îmi iau cu asalt mintea de adolescent. Dar e-n regulă! Matematica pare că-i unul dintre punctele mele forte, iar cea mai recentă notă la proba scrisă a fost aproape de cea pe care mi-o propusesem. Cu toate astea, nu pot să mă culc pe o ureche, nu pot să las garda jos.

Pentru că există proba de comunicare verbală. Ei bine, proba de comunicare verbală e cea care-mi bântuie nopțile lungi și fără de odihnă. Înțelegerea textului citit. Identificarea greșelilor. Completări de propoziții. Vocabular. Acestea sunt chinurile existenței mele, culmile pe care trebuie ori să le cuceresc, ori să pier încercând.

SAT-urile.¹ Zece secțiuni. Trei ore și cincizeci de minute. O perioadă care poate hotărî cursul unei vieți întregi. Un punct de cotitură în ceea ce privește statutul de membru al părții

¹ Acronym pentru „Scholastic Assessment Test”, examenul echivalent cu bacalaureatul în Statele Unite ale Americii (n. tr.).

superioare a clasei de mijloc. Nu-i stres. Și nu-mi începeți iarăși cu rahaturile-alea, cum că „nu are importanță”. Că știm cu toții că are. Adică, voi ați observat că toți experții ăia mari și tari care zic că nu contează unde ajungi au diplome de Ivy League?¹ Adică dacă n-are importanță, de ce are importanță pentru atâtia oameni importanți? Are importanță. Și chiar uriaș!

Și SAT-urile sunt cheia. Așa numita „Mare Departajare” dintre succes și eșec. Da, știu! Sigur! Sigur! De parcă n-ai putea să-ți cumperi note bune, exact așa cum poți cumpăra orice... Rattigan n-are meditatori privați, „antrenori” personali sau cercuri de pregătire intensivă pentru SAT. O să fiu nevoie să mă descurc singur. Chestia e că un punctaj bun nu prea contează în zilele noastre, iar unul foarte bun abia atrage atenția. Nu, trebuie să fii aproape perfect. Și miza e mai mare decât a fost vreodată. Hai să fim sinceri: la cum se duce planeta asta pe apa sâmbetei în zilele noastre, un Viitor Strălucit nu e pe toate gardurile, iar mai mulți dintre noi se iau la întrecere pentru mai puține locuri decât în orice alt moment din istorie. Adică, hai să nu ne păcălim: acum Brandul face tot. Și nu există Brand mai puternic decât o școală de nivelul unu.

Problema e că înscrierea la o școală de nivelul doi e cum era pe vremuri înscrierea la o școală de nivelul unu, înscrierea la o școală de nivelul trei e cum era pe vremuri înscrierea la o școală de nivelul doi. Și universitățile alea vechi, de stat, pe care puteai să te bazezi, și care-așteptau mereu să salveze situația? Păi, mai gândiți-vă! Ai o singură șansă în Jocul Admiterii. Dac-o dai de gard, ai dat-o de tot.

Tremurând, mă hotărăsc să-mi recapăt forțele pentru următoarea tură. Mă-ndrept din nou, cu pas legănat, spre bucătărie.

¹ Grup de opt universități prestigioase din Statele Unite ale Americii, fondat în 1954 (n. tr.).

Ca de obicei, vasele și toate rahaturile lui Charlie stau la grămadă-n chiuvetă. Deși sunt presat de timp, le frec, le clătesc și le pun în mașina de spălat vase, cum fac de obicei. Nu mă pot abține. Recunosc, sunt obsedat. Dar mă seacă. Rău de tot.

— Dobitocele! murmur eu.

Următoarea oră și cincisprezece minute trece, ca de obicei, într-un ritm nebunesc, cu panică în toată regula. Dau pagini după pagini. Umplu bulinuțe. Nu înțeleg nimic. Completările mele-s incomplete, vocabularul e rahat în ploaie. S-a zis cu mine! N-am un Viitor Strălucit.

E 7.15. Deja sunt epuizat, iar sala de clasă se deschide-n patruzeci și cinci de minute.

Ca de obicei, nu e apă caldă la duș. Picură apa de pe mine și tremur ca un câine de pripas. Dar strâng din dinți și mă încurajez să merg mai departe.

A ameliora. Verb. „A face mai bine, a îmbunătăți”.

Propoziție-exemplu: Îmi voi ameliora punctajul de la SAT-uri sau mă voi sinucide.

— — —

Acum, că vă vine să credeți sau nu, urmează partea cu adevărat dificilă a dimineții.

Charlie.

De obicei, am grija să-l las în pace când plec spre școală. De obicei, trec anotimpuri întregi fără ca noi doi să ne spunem măcar un cuvânt cât timp e lumină afară. Și-mi convine treaba asta. De fapt, chiar îmi place. Îmi face viața mult mai ușoară. Dar azi n-am ce face. Trebuie să fac ceea ce urăsc – verb, „a disprețui, a detesta” – cel mai mult să fac. Trebuie să-l frec la cap.

Camera lui a ajuns o dugheană și mai scărboasă de când am fost nevoie să intru ultima dată în ea. Deși e chiar lângă

dormitorul meu, nu intru niciodată acolo. Nu c-aș avea vreo interdicție sau c-ar ține-o el încuiată, sau alte ciudătenii de genul asta. Dar îmi pierd tot cheful de viață când intru în văgăuna aia.

Aprind luminile și trag perdelele. Covorul ieftin și pătat e plin de șoșete mucegăite, cărti mucegăite și resturi de mâncare luată la pachet care-au început să mucegăiască. Totul arată ca măcelul de pe un câmp de luptă. Pășesc cu grijă prin întuneric spre o jerpelitură de saltea pe care-s îngărmădiți chiloți murdari, ziare vechi și ambalaje mototolite. Tresar. Pe lângă faptul că demonstrează o lene de-a dreptul uluitoare și o lipsă totală a standardelor și a autocontrolului, camera lui Charlie mai e și complet neigienică. Și, cum se-apropie SAT-urile, am făcut exerciții, am mâncat cum trebuie, am trăit curat, am avut grijă cu sfîrșenie de sănătatea mea. Acum, risc enorm. Nu vreau să mă plâng, dar, în momentul asta crucial, tot ce îmi lipsește e să mi se facă rău. Încerc să nu respir.

Împung cu dinții furculiței mari pentru servit pe care-am adus-o cu mine mormanul putregăit.

— Bun, Charlie! zic eu. Hai, sus cu tine!

Nimic. Îl împung iar – mult mai tare.

Sub straturile de resturi, depitez o mișcare foarte ușoară.

— E șapte treizeci! zbier eu, ca un sergent de instrucție. O să întârzii la serviciu.

— Așa, și? mărâie vocea lui Charlie. Mereu întârzii la serviciu. Nici în cur nu-i doare.

Trupul lui afundat-n mizerie se mișcă, se ridică, apoi se pleoștește pe partea cealaltă, ca o balenă eșuată pe țarm, și doarme-n continuare.

Rămân pe loc, foc și pară, dar hotărât.

— Ei bine, nu, azi nu, Charlie! Azi trebuie să fii treaz, ras și semiconcentrat.

— Ce are aşa de grozav ziua de azi? întreabă abia deslușit.

— E vineri. La prânz te-ntâlnești cu Strack.

— N-am auzit de el.

— Edith Strack. Ea e consiliera mea de orientare pentru facultate, îi explic răbdător, deși pe dinăuntru explodez. E prima și singura mea întâlnire cu ea.

Se ițește o căpătană lățoasă. Sunt luat prin surprindere. Cum ziceam, a trecut multă vreme de când l-am văzut ultima oară pe Charlie la lumină naturală. E ca vai de el. Tras la față, cu o barbă aspră, cenușie, cu părul lung, rar și slinos. Adică, astă arată ca un criminal în serie dintr-o miniserie de-aia bună. Îmi stă înima-n loc. Speranțele mele, cât de mici erau, sunt în picaj.

Gemând, Charlie deschide o pleoapă căzută.

— Și ce treabă zici că are chestia asta cu mine?

— Părinții trebuie să fie prezenți, zic eu. De vreo cincizeci de milioane de ori și-am mai zis chestia asta.

Da, băieți și fete, teoretic, acesta este tatăl meu! Epava astă umană, singurul meu sprijin. Deși suntem de-același sânge, suntem cât se poate de diferiți. Într-un fel, s-ar putea spune că Charlie este cea mai mare sursă de inspirație pentru mine, în sensul că refuz să fiu ca el. Cel mai tare mă tem să nu ajung ca el. Dar n-o să permit să se întâmple aşa ceva. Spre deosebire de el, mie o să-mi pese.

Deodată, îl apucă o criză de tuse, se îneacă și se roșește tot la față, de zici că mai are-un pic și dă colțu. Scapă cu viață, horcăind și scoțând o ditamai flegma, pe care, ca să nu fie nesimțit, o trage înapoi în gât. Deși ar trebui să fiu obișnuit cu treaba asta, tot îmi vine să vomit. Iar Charlie nu face decât să căște și să se scarpine, de parcă, pentru el, ar fi ceva cât se poate de normal, și aşa și e.

— Cafea-i aia? întreabă el, adulmecând.